

РЕШЕНИЕ

№ 951

гр. Варна , 25.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ в публично заседание на
единадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова
Членове: Даниела С. Христова
Светлана К. Цанкова

при участието на секретаря Елка Н. Иванова
като разгледа докладваното от Даниела С. Христова Въззивно гражданско
дело № 20213100501121 по описа за 2021 година

Производството е образувано въз основа на **въззивна жалба** с вх. Рег. № с вх. рег. № 2798 от 23.03.2021 г. , подадена от Е. С. М., представляван от адв. Я. от ВАК срещу **Решение № 3743 от 07.08.2020 г. постановено по гр.д. № 365 по опис на ВРС за 2020 г. Обжалвано е и Решение от 11.03.2021 г., с което е допълнено решението от 07.08.2020 г.** Жалбите са подадени от процесуално легитимирана страна, която е обосновала правен интерес от образуване на въззивното производство. Жалбите са постъпили в съда, в указания от първоинстанционния съд срок за обжалване и са насочени срещу подлежащи на обжалване съдебни актове. Изложени са доводи за неправилност и необоснованост на обжалваните решения. Отправено е искане за отмяна на обжалвания съдебен акт и постановяване на акт по същество, с който да бъдат уважени предявените искове.

В писмен отговор, ответната страна ЕООД „***“ чрез адв. А.П. оспорва жалбата като неоснователна и моли да се потвърдят обжалваните съдебни актове.

В съдебно заседание, страните поддържат писмено изразените становища и всяка претендира за присъждане на разноски за заплатено възнаграждение на процесуален представител.

Съдът, след извършена служебна проверка приема, че обжалваният съдебен акт е валиден и допустим, а по изложените в жалбата оплаквания за неправилност и необоснованост, намира следното:

Ищецът Е. С. М. е предявил срещу ответника * ЕООД, следните искове:**

иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване незаконосъобразност на уволнение и отмяна на Заповед №172/13.11.2019г., с която на основание чл.330, ал.2, т.6 вр. чл.188, т.3 вр. чл.190, ал.1, т.2 КТ е прекратено трудовото правоотношение

иск с правно основание чл. 344, ал. 2, т. 2 КТ за възстановяване на заеманата преди

уволнението длъжност „механик плаващо техническо средство”

иск с **правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ** за осъждане на ответника да заплати сумата от 9810.90 лева, претендирана като обезщетение за времето, през което е останал без работа поради уволнението считано от 15.11.2019 г. , но не повече от 6 месеца, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска 15.01.2020 г. до окончателното изпълнение на задължението, **на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.**

В исковата молба, ищецът твърди, че с ответника са страни по трудов договор № 22/04.01.2012г., сключен за неопределено време, последно изменен с Допълнително споразумение №4/16.01.2019 г.. Излага, че според договора е заемал длъжността „механик плаващо техническо средство", включен в екипажния списък на работодателя. Размерът на brutното му трудово възнаграждение бил уговорен за сумата от 1635.15 лева. Със Заповед №172/13.11.2019г., считано от 15.11.2019г. трудовото правоотношение между страните било прекратено, на основание чл.330, ал.2, т.6 КТ, т.е. чрез дисциплинарно уволнение.

Оспорва заповедта като незаконосъобразна. Излага, че не са били налице предпоставките за прекратяване на трудовото му правоотношение, на посочено в заповедта основание. Твърди, че правото му да заема длъжността „механик плаващо техническо средство" и да изпълнява задълженията, отразени в длъжностната характеристика било признато от ИА „Морска администрация" - Варна, на основание чл.42, ал.1, т.2 от Наредба № 6 за компетентност на морските лица в Република България /КМЛРБ/, за което му е издаден официален документ от ИА „Морска Администрация" - Варна, със срок на валидност четири години. Поддържането на правото да заема тази длъжност, съгласно чл.42, ал.2 от Наредба №6 за КМЛРБ било поставено в зависимост от поддържането на основната правоспособност на ищеца като морско лице, а именно: „вахтен механик на кораб с КСУ над 750kW". Поддържането на основната правоспособност и подновяване на свидетелствата ставало в условие на продължаваща компетентност на основание чл. 86, ал.2, т.2 от Наредба №6 за КМЛРБ. Продължаващата компетентност се доказвала чрез наличие на плавателен стаж, при изпълнение на функции, посочени в свидетелството за основна правоспособност, на основание чл.87, ал.1, т.1 от Наредба №6 за КМЛРБ. За да запази правоспособността си като „вахтен механик на кораб с КСУ над 750kW" преди изтичане на срока на валидност на свидетелството му, на 26.07.2019г. сключил договор на длъжност вахтен механик на м/к ПАТРА 3 -кораб с КСУ над 750 kW, за срок от 3 три (плюс минус един) месеца и предполагаемо време за качване на кораба 03.08.2019г.

На 27.07.2019г. подал до ответника две молби за отпуск, едната за полагащия му се по силата на трудовия договор платен отпуск считано от 05.08.2019г. (понеделник) до 03.09.2019г., а другата за неплатен отпуск считано от 04.09.2019г. до 17.10.2019г..

На 09.08.2019г. се качил на м/к ПАТРА 3 и от 10.08.2019г до 06.11.2019 г. изпълнявал служебните си задължения по Договор №861-19/26.07.2019г. като вахтен механик. През м.09.2019г. уведомил управителя по телефона, че му се налага да удължи неплатения отпуск и след 17.10.2019г., като на 27.09.2019г. изпратил молба по електронната поща. Същият ден на електронната поща получил Уведомление изх. № 139/20.09.2019г. и Уведомление изх. № 152/27.09.2019г., подписано от работодателя, с което му бил съобщен отказ за ползване на неплатен отпуск за периода от 04.09.2019г. до 11.10.2019г. и до 13.12.2019г.. На 12.11.2019г. му били поискани обяснения във връзка с нарушение на трудовата дисциплина.

На 15.11.2019г. му била връчена оспорената Заповед №172/13.11.2019.. Счита уволнението си за незаконосъобразно, тъй като работодателят в разумен срок не е обективирал отказ да разреши отпуск. Отказът на работодателя да разреши неплатен отпуск за периода от 04.09.2019г. до 17.10.2019г. бил обективиран едва с Уведомление изх. №139/20.09.2019г., достигнал до знанието му на 27.09.2019г., когато вече е бил на моторен кораб ПАТРА 3.

Счита, че е налице мълчаливо съгласие на работодателя по смисъла на чл.58, ал.4 АПК и не е спазен чл. 193 КТ. Наказанието било наложено извън срока по чл.194, ал. 1 КТ. Поради незаконосъобразното прекратяване на трудовото му правоотношение е останал без работа. Така обосновава незаконосъобразност на уволнението и моли за постановяване на положително решение по предявените от него искиви претенции.

В отговор на исковата молба, **ответникът оспорва изцяло насочените срещу него искове**, навеждайки доводи за неоснователност на същите: не оспорва факта, че между страните е съществувало трудово правоотношение, прекратено с обжалваната заповед. Твърди, че в съответствие с предоставената от закона възможност е прекратил трудовото правоотношение с ищеца. Твърди, че ищецът е подал две молби до работодателя саморъчно написани от него върху бланки с посочена дата - 30.07.2019г. С едната молба поискал разрешение за ползване на **платен годишен отпуск в размер от 22 работни дни за периода 05.08.2019г. до 03.09.2019г.**, а с втората молба да му бъде разрешен **неплатен отпуск в размер от 30 дни за периода 04.09.2019г. до 11.10.2019г.** Работодателят твърди, че е разрешил ползването на платен отпуск за период от 05.08.2019г. до 03.09.2019г., а върху молбата за неплатен отпуск обективирал отказ. Излага, че в молбите не са посочени действителните причини за ползването на отпуск, а и същите не кореспондират с тях, защото свидетелството за правоспособност на ищеца било валидно до 09.09.2021г., а ново свидетелство е могло да бъде издадено и преди изтичане на срока за валидност, когато лицето ще работи на кораб, към момента на изтичане на валидността.

Твърди, че ищецът е бил част от екипажния списък на плаващо техническо средство - моторен ферибот „Белослав“ и м/к „Белла“ и не е бил откомандиран през периода 10.08.2019 г. до 06.11.2019 г., за да бъде включен в екипажния списък на м/к "Патра 3". Не му било необходимо да има плавателен стаж на м/к „Патра 3“, за да поднови свидетелството си за правоспособност. Свидетелството му за правоспособност № 20807 било за главен механик на кораб с КСУ до 750 kW, което важало за плаващото техническо средство, на което той работел, а свидетелството за правоспособност, което искал да си поднови, било за КСУ над 750 kW. Такава правоспособност за дружеството ответник по иска не била необходима. Освен това поради неоткомандирането му от екипажния списък на плаващо техническо средство -моторен ферибот „Белослав“ и м/к „Белла“, плавателният стаж на м/к „Патра 3“ не би могъл да бъде зачетен от Морска администрация за правоспособност.

Оспорва поддържането на основната правоспособност и подновяване на свидетелствата да става в условията на продължаваща компетентност на основание чл.86, ал.2, т.2 от Наредба № 6 за КМЛРБ. На 02.09.2019 г. управителят на дружеството със заповед № 129А от същата дата назначил комисия, която да направи проверка за спазване на „Правилника за вътрешния трудов ред“. През периода 02.09.2019 г. до 30.09.2019 г. били съставени констативни протоколи от извършените проверки. В тях било отразено, че ищецът не се явява на работа. Заповедта е издадена при спазване на чл. 193 и 194 КТ. Оспорва твърдението, че по отношение на ищеца е налице по-неблагоприятно третиране по смисъла на чл.20 от ЗЗДискр. Главният иск, а съответно и евентуалните за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и за обезщетение са неоснователни и моли за отхвърлянето им.

Въззивната жалба не обективира оплакване свързано със събиране на доказателствата. От фактическа страна, настоящият въззивен съд, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, отнесени към материално правните норми регламентиращи процесните отношения, приема за установено следното **фактическа страна**:

Не е спорно наличието на трудово правоотношение, доказано с Трудов договор 22/04.01.2012г. за неопределено време на длъжност „механик плаващо техническо средство“.

Със Заповед №172/13.11.2019 г. на ищеца е наложено дисциплинарно наказание

„Уволнение“ поради посочено от работодателя основание – чл.330, ал.2, т.6 вр. чл.188, т.3 вр. чл. 187, ал.1, т.1, пр.ІІІ вр. чл.190, ал.1, т.2 КТ.

Заповедта е мотивирана с неявяване на работа периода на 04.09.2019г.-10.11.2019г., без уважителна причина – отпуск.

Не е спорно, че в посочения в заповедта период, ищецът не се е явявал на работа, но е спорно дали е била налице уважителна причина и дали работодателят е бил уведомен за наличието на такава.

Установено е с писмени доказателства, че ищецът е подал две молби с искане да му бъде разрешено ползването на отпуск. Първата за **платен годишен отпуск в размер от 22 работни дни за периода 05.08.2019г. до 03.09.2019г.**, а с втората молба да му бъде разрешен **неплатен отпуск в размер от 30 дни за периода 04.09.2019г. до 11.10.2019г.** На първата молба е получил положителен отговор, а на втората отрицателен изх. № 139/29.09.2019г. и изх. № 152/27.09.2019г.

От удостоверение Удостоверение от 06.11.2019г., издадено от капитана на м/к „Патра 3“ е видно, че възоснова на договор №861-19/26.07.2019г., в периода на отсъствието от работа, ищецът е бил командирован на като вахтен механик и за периода 10.08.2019 г.-06.11.2019 г. е изпълнявал задълженията си възоснова на правоспособност № 20807 с валидност **09.09.2021г.**

От искане № 136/17.09.2019г. и от искане № 155 от 01.10.2019 г. се установява, че са поискани обяснения от ищеца за отсъствията си от работа в периода от 04.09.2019 г. до 15.09.2019г. и в периода от 16.09. 2019 г. до 30.09.2019 г.

Видно от Декларация, подписана от ищеца на 15.11.2019г. той е посочил, че ползва „неразрешен платен отпуск“.

От събраните по делото гласни доказателства чрез разпит на св. Костадинка Николов /живее на съпругески начала с ищеца/, се потвърждават фактите установени с писмени доказателства, че ищецът да се качи на кораб „Патра 3“ е посетил офиса на работодателя с цел да му се разреши отпуск – платен и неплатен, но не е могъл да осъществи среща с него поради отсъствие. От показанията на св. Юлияна Рачева /работи по трудов договор с ответника на длъжност „юрисконсулт“/ се установява, че технически е приела молбите, придвижила ги е до техническия секретар във фирмата и едва тогава е забелязала, че са две на брой, едната за платен отпуск, а другата за неплатен. Свидетелства, че платеният отпуск е бил разрешен от управителя, а неплатеният отпуск отказан . Причината за отказа според свидетелката е бил предвидим, защото е предстоял ремонт на моторен ферибот Белослав за която всички служители са знаели. Счетоводителката уведомила ищеца по телефона, че неплатената отпуска не му е разрешена. Същият отговор получил и от техническият секретар. Ищецът поел инициатива да намери заместник и в края на м. август се обадил друг механик, който не е служител на фирмата с цел да го замества. В края на месец септември, във фирмата бил получен имейл от ищеца, от което ответникът разбрал, че се намира на кораб „Патра 3“ и иска удължаване на неразрешения неплатен отпуск.

От заключението по допуснатата ССЧЕ се установява, че размерът на претендираното от ищеца обезщетение за периода в която е останал без работа поради уволнение от 15.11.2019 г. до 20.02.2020 г. е в размер на 4 769.60 лв.

„Морска администрация" - Варна, е удостоверила, че в периода от 19.02.2020 - 26.05.2020 г. ищецът има плавателен стаж в размер на 3 месеца и 7 дни, осъществен на кораб „Патра 3“ и за периода от 21.02.2020 до 15.05.2020 г., има начислени възнаграждения за положен труд по-високи от определеното средно дневно брутно трудово възнаграждение начислявано от ответника.

Предвид така установеното от фактическа страна настоящият въззивен съд, приема следното от **правна страна**:

Ищецът е отсъствал работа в продължителен период, без разрешение от работодателя. Не е налице каквото и да е основание за това отсъствие – платен отпуск, неплатен отпуск или отпуск по болест. Отсъствието е продължило в период от повече от три дни. Възраженията на въззивния жалбоподател, че е било налице мълчаливо съгласие са неоснователни. Разрешението да се ползва отпуск винаги са изрични и писмени и са част от трудовото досие. Писмената форма на разрешенията е условие за действителност и за доказване на волеизявлението на работодателя. Правопораждащият юридически факт /отсъствието от работа/, за инициране на процедурата завършила с оспорваната заповед е установен, освен с изявленията на страните и с писмени доказателства. По време на неявяване на работа ищецът е упражнявал труд на друг кораб. Разрешаването на отпуск не е задължение на работодателя, затова ако липсва изрично съгласие, то следва че отговорът на молбата е отрицателен. Неоснователно е възражението, че работодателят не е предоставил на ищеца възможността да поддържа изискуемия плавателен стаж, от една страна защото такава задължение работодателят няма и от друга страна, защото не е обоснована такава нужда към началния момент на отсъствието, защото притежаваната правоспособност е била валидна до 09.09.2021 г.

За да бъде уважен главният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, съдът следва да констатира незаконосъобразност на издадената заповед на формално или материално правно основание, или несъразмерност на наложеното дисциплинарно наказание. Съдът приема, че процесната заповед от формална страна, отговаря на императивните изисквания на закона. Същата е издадена от компетентно длъжностно лице, в надлежна писмена форма, налице е очертаване на съставомерните обективни признаци на констатираните дисциплинарни простъпки, посочен е нарушителят, времето и мястото на извършването им, наказанието и законовия текст, въз основа на който е постановено. Определеното в заповедта дисциплинарно наказание е наложено в преклузивния срок по чл. 194 КТ, като преди това работодателят е поискал обяснения на работника по реда на чл. 193 от КТ. Правилно първоинстанционният съд е установил, че оспорената заповед не страда от формални пороци.

Спорно пред въззивния съд е дали ищецът, действително е извършил нарушение на трудовата дисциплина. Положителният отговор даден от първоинстанционния съд е правилен и в съответствие с материално правните норми, което регламентират процесните отношения. Дисциплинарното производство е проведено в съответствие с правата на Е.М. да даде обяснения за неявяване на работа в периода 04.09-10.11.2019г. Заповед № 172/13.11.2019 г. е мотивирана с описание на цялата процедура, която съответства на писмените доказателства представени от ответника. Със същата се налага наказание „дисциплинарно уволнение“ за това, че не се е явил на работа в течение на два последователни месеца, което съставлява дисциплинарно нарушение по чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ.

Продължителността на отсъствието – два последователни месеца, обосновава нарушението като тежко и мотивира съразмерност на тежестта на наложеното наказание „дисциплинарно уволнение“. Неоснователността на главния иск, обуславя и неоснователност на претенциите, които обуславя - за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и за заплащане на парично обезщетение.

Поради съвпадане в правните изводи между първоинстанционния и въззивния съд, обжалваните съдебни актове следва да бъдат потвърдени. Поради неоснователност на въззивните жалби, в тежест на ищеца следва да бъдат присъдени направените от ответника разноски във въззивното производство, което съобразно списък са в размер 1100 лева.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3743 от 07.08.2020 г. допълнено с Решение № 260882 от 11.03.2021 г. постатоневни по гр.д. № 365 по опис на Варненски районен съд за 2020 г.

ОСЪЖДА Е. С. М., ЕГН ***** с адрес: ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „****“ ЕООД, ЕИК **, седалище и адрес на управление: *** сумата от 1100 лева /хиляда и сто лева /, представляваща разноски във въззивното производство за възнаграждение за защита и съдействие от един адвокат, на основание чл. 78, ал 3 ГПК.

Решенето може да се обжалва пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчване на препис от настоящия съдебен акт до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____